

„Det er“ siger den høitæredede Finanzminister, „væsentlig det Initiativ, der fra et æret Medlem her i Salen blev taget dertil, der har foranlediget, at man tog Omordningen af dette Forhold under Behandling.“ I denne Ytring ligger der en Udskyldning for mig, naar jeg nu, uagtet jeg ganske vist ikke har særlig Tilbøielighed dertil, tillader mig at tage Ordet i denne Sag, idet det forekommer mig, at den Maade, hvorpaa der ved denne Ytring, som jeg maa antage, særlig er sigtet til mig, kunde gjøre det ganske naturligt, at jeg ikke forholder mig fuldkommen taus ved Behandlingen af Lovforslaget. Jeg kan nemlig ikke nægte, at jeg ganske uskyldig er kommen til at være den oprindelige Marsag til, at Opmærksomheden henledes paa dette Forhold; men, ligesom jeg veed mig i Besiddelse af en fuldkommen god Samvittighed med Hensyn til det, der nu er fremkommet som Resultatet af denne Opmærksomhed, saaledes haaber jeg ogsaa ved mine Ytringer at skulle vise, at jeg overhovedet er fuldkommen uskyldig i at have foranlediget en saadan total Revolution med Hensyn til denne nedarvede, hæderlige Institution. Jeg har overhovedet meget ringe Sympathi for den Klasse af Forandringer, som under Navn af Reformer blot gaae ud paa istedetfor noget Gammelt at sætte noget Nyt, hvilket man, naar man nærmere kommer til at undersøge det, næsten steds kommer til at erkende for ikke saa godt som det Gamle, man var i Besiddelse af. Det vil jo nemlig sees, at nærværende Lovforslag ikke gaaer ud paa at indføre end en fuldstændig Omdannelse af Classelotteriet og Etableringen af et heelt nyt Lotteri. Det Hovedmotiv, som paaberaabes for, at denne store Forandring nu skulde finde Sted, er Hensynet til, at man derved bedre vil imødekomme Spillernes Duffer, og at man saaledes vil være istand til med større Udbytte til Held at kunne concurrere med den overhaandtagende Benyttelse af fremmede Lotterier og Lykkespil under forskjellige Former. Jeg vil nu først bemærke, at det er en meget vanskelig Sag — idetmindste for mig stiller det sig saaledes —, at komme til en sikker Erkjendelse af, hvilke Duffer Spillerne nære; og hvorvidt dernæst disse Duffer bør imødekomes, er vist-

nok ogsaa i og for sig en meget delicat Materie at behandle. Jeg kan ikke lade være at indskyde den Bemærkning, at det paa ingen Maade kan siges at være nogen Opgave for Staten at imødekomme Spillelysten; for Mange stiller det sig vel endog saaledes, som om der er noget Misligt ved, at Staten overhovedet har med Lykkespil at gjøre. Vi have Alle i sin Tid været enige om, at det var en fuldkommen naturlig Følge af de forandrede Forhold herhjemme, at vi ophævede Tallotteriet, og der er vist Ingen, der tænker paa, at man skulde imødekomme de sikkert ikke lidet talrige Duffer om et saadant Instituts Gjenoprettelse. Naar man ikke destomindre — efter min Mening med fuldkommen Ret — har vedligeholdt Classelotteriet, saa maa det vist have været af en anden Grund end blot den at imødekomme Spillelysten. Jeg seer den fuldstændige Berettigelse til at opretholde Classelotteriet just deri, at Staten paa denne Maade sætter sig istand til at lede Spillelysten i en ikke fordervelig Retning, modvirke den sørgelige Overhaandtagen af denne Feil og forebygge de høist sørgelige Følger, som en saadan Overhaandtagen kan føre med sig. Og dette var væsentlig opnaaet ved den gamle Institution, thi just denne idetmindste for os Ikke=Spillere kjedsommelige Maade — jeg har aldrig selv deeltaget i Classelotteriet, og har derfor maafee ikke det tilstrækkelige Kjendskab til de Følger, der bevæge sig hos Spillerne — men, siger jeg, just denne langsomt udtræne Spillen hele Mæret igjennem for et begrændset Beløb, just den giver en Sikkerhed for, at Folk, medens de bestandig kunne gaae i dette vistnok meget forsængelige Haab om at kunne vinde store Rigdomme, dog ikke ruinere sig derved; thi en afgjørende Ruin kan dog ikke bevirkes ved en Udgift af 25 Rd. for hele Mæret. Deraf vil sees, at jeg ikke kan mene, at man bør betragte det som en Statsopgave at gjøre Udgangen til at spille lettere. Det kan vistnok ikke forhindres, at flere spille paa eet Lod, men Staten, synes mig, burde ikke indlade sig paa at imødekomme Begjæret derafter, ligesom jeg paa den anden Side ikke troer, at denne private Udskyning vil kunne forebygges, hvilke Foranstaltninger man saa